

да минува прѣзъ такыва грозны мѣста. Послѣ злополучіе-то на свое си семѣйство, слѣдъ като оплака жалостны-тѣ останкы на свое-то жилище и слѣдъ като ся вѣчно упрости съ прѣстѣ-тж, дѣ лѣжеше негова-та любима ступанка—баба Рада, упжти ся самси съ Стоенчя заедно на право прѣзъ Дели-Орманъ, като мыслеше да ся збере съ сына си Василчя въ градъ Шюменъ, спорядъ както му бѣше извѣстиль Петръ.

Сичкый неговъ товаръ бѣше на еднж кола и той състоеше отъ малко жито и брашно, и отъ нѣкой си полуизгорѣли покжщнины, отърваны отъ пламака. Едничкый неговъ другаръ, едничко и сѣтничко негово утѣшеніе бѣше сынъ неговъ Стоенчо.

Всрѣдъ гжстж-тж горж близо при теченіе-то на еднж рѣкычкж, въ подножіе-то на единъ хълмъ, распрѣгна Дядо Иванъ кола-та си та да почине. Бѣше рано, рано Недѣлинъ день. Около неговж-тж кола ся въртяхж само два вола и една кравичка, вързана за стърчишкж-тж. Стоенчовый вѣренъ другаръ Черню и той не отсутствуваше; друго имущество, що бѣше изобилно у Дяда Ивана, както: овчицы, коню, добиткъ сичко това хвлезе въ ржцѣ на грабители-тѣ.

Бѣдный старецъ угрыженъ, умыслень сѣди на зеленж-тж моравж близо до рѣкычкж-тж; той мысли, плаче като дѣте, безъ да знае нито дѣ ся намира, нито кждѣ ще излезе и каква честь го